

Joséf Pejšar c. 158.

✓yslaveno jest solo slavení s pomocí Pána Boha všemohoucího z nákladu Josefa Šilvara. Pán Bůh rac̄ chrání od všeckého, obroláš od ohně svatý Floriáne. Léta páně 1873.

Franšík Díkner c. 30.

Bud jméno páně pochváleno. Od solo času až na věky. Léta páně 1873 vyslaveno jest solo slavení s pomocí Pána Boha všemohoucího, z nákladu pana Jana Pejšara. Lomenice vyzdvižena dne 18. října. Pán Bůh rac̄ jej chrání od všeckého obroláš od ohně na přímluvu svatého Floriáne. Josef Coudrák, slavitel.

Joséf Zahradník c. 147.

Pochválen bud Pán Ježíš Kristus. Solo lomenice jest vyzdvižena s pomocí Boží a z nákladu Jana Zahradníka a manželky Františky r. 1855.

Franšík Nypl c. 133.

✓yslaveno jest solo slavení s pomocí Pána Boha všemohoucího z nákladu J. Malečka. Pán Bůh rac̄ jej chrání od všeckého, obroláš od ohně sv. Floriáne. Kteru se solo slavení nelibí, al si postaví lepší.

Jinž slalo se L. P. 1826. Mistr Jan Coudrák z Karlova.

Joséf Korda c. 77.

Solo slavení jest s pomocí Boha a nákladem Josefa Podrimka L. P. 1889 vyslaveno.

Jan Jiruška c. 65.

Pochválen bud Ježíš Kristus. Solo lomenice vyzdvižena jest s pomocí Boží nákladem Jana Judity a rhozena 25. července 1871. Chrání Bože ten průblytek od všeckého jeho pádu. Slavitel Josef Coudrák z Karlova. Povaryš jeho Šandor a Hrubý.

Jan Kracík c. 61.

Pochválen bud Ježíš Kristus. Roku 1885 dne 20. srpna udeřil blesk a de a vše o popel obrátil. Josef Pejšar vyslal solo slavení s pomocí Boží a s příspěvím občanů levinských. Mistr František Ullrich.

Jan Chlech c. 46.

Solo slodola je slavena z nákladu Jana Suchardy s pomocí Pána Boha všemohoucího. Bůh chrání ji od ohně a jiného neštěstí. Mistr Jan Lanějov. Roku 1859 dne 19. řádu.

Jarmová Anna c. 68.

Pochválen bud Ježíš Kristus. ✓yslavél Antonín Podrimek dne 26. září L. P. 1852. Mistr kněz Stanislav Albrecht.

Václav Zahradník č. 141.

Léta Páně 1828 postaveno tolo slavení s pomocí Boha všemohoucího nákladem Jana Pejsara. Bože zachovej a chrán je od všechno zlého. Místo tento byl Antonín Becher, knihlák.

O Levenské Olesnici dne 9. října 1927. Zapsal: Josef Kovář,
český učitel

16. října r. 1927 konaly se o Levo. Olesnici obecní volby. Volební místo
bylo ve školní budově ve II. k. Volby konaly se za naprostého klidu a pořádku.
Z toho jde viděti, že občanstvo jde vyspěle a rovárně. Podány byly čtyři kandi-
dátské listiny. Pol. strana lidová obdržela 175 hlasů, strana republikánská 172 hlasů,
strana čsl. národních socialistů 61 hlas a říonostníci 46 hlasů. Voleno bylo pak
15 členů výboru. Za stranu lidovou zvoleni: Josef Jirásko, roln. č. 57, Pilát Ignác,
obchod. č. 21, Klikar Ignác, chalup. č. 124, Korda Josef, chalup. č. 55, Žucharda
Ignác, díl. tovar. č. 86, Jirásko Jaroslav, chalup. č. 144.

Za stranu republikánskou zvoleni: Jirásko Josef, rolník č. 1, Goll Hynek,
rol. č. 99, Zahradník Josef, roln. č. 35, Čermák Antonín, roln. č. 101, Horáček
Josef, roln. č. 29, Čermák Vratislav, roln. č. 2.

Za stranu čsl. národních socialistů zvoleni: Lazarák Alois, tovar. mís. č. 41, Hylmar
Josef, cestiar. č. 117. Za stranu říonostníckou zvolen: Halíř Václav, obch. č. 152.

Dne 26. října 1927 zvolen starostou Josef Jirásko, rolník č. 1, I. námeskem
Josef Jirásko, roln. č. 57, II. námeskem Lazarák Alois, tovar. mís. č. 41.

Při minulých volbách do obec. radařstvílova v r. 1923 ubylo hlasů lidovcům
a národním socialistům, přibylo hlasů republikánům a poprvé kandidovala str. říonostnícká.

Dne 16. února 1927 olovem p. Ant. Pejsara, rolníka č. 84 povolán řečník z
Hradce Králové, aby občanstvo se dejsí seznámil a poučil s elektrizací. V hospodě
u Martinců současně po přednášce zvolen přípravný výbor s předsedou H. Gollem,
starostou včele, který měl provést počáteční přípravy k val. hromadě. Obecní
raslupitelstvo se uveslo věnovalo na elektrizaci obce 100.000 Kč, kterýto obnos
však nedalo do rozpočtu, aniž by bylo hledalo úhrada. Přípravný výbor vykonal pochůzku
obce a získal asi 60 žejdomíků. Malý výnos počít na Levo. Olesnici. Vlivem likua-
rovského dobu členů výboru, nechucení oslabení a tak se akce seslo jako již ke
zasloužoce. Skoda, že nemá v obci naši většího pochopení pro věci veřejné prospěšné.
Najmíne přece obci padlukem a chudou.

Obecní volby
v r. 1927.

Elektrizace

Přehost v r. 1927 Léto v r. 1927 bylo měrná, jaro osak vichavé přicházelo do vsi. Výjde
4. ročníků hradu od 11/15 do 14/15. včasné ručení sněžilo a v noci mrzlo.
Léto bylo velmi pohodlné, spíše vlhké. Karosálo rolníkovi a zelinářům osého,
polášle píce, Bramboru a řeři. Hroda se dobře klidila. Kámen v. učitel, pisatel
šeklo rádku vykopal na půl kuse pozemku za školou 14 pyšnou Bramboru. Mnoho
pyšel jich resárel. 1 kg Bramboru stál někde pouze 30 Kč, 1 kg řeři hlašového
stalo 20 - 30 Kč. Také oburek přiváželi zelináři do N. Paky plné automobily.
Podzim byl pohodlný. Jeproe sr. Martin přijel na bílému koni. Po ránočem
uhodily třískuteň mravy, jakých dlouho nebyvalo. Naměřilo se u nás 20°-22° C.
Po ránočích pak napadlo sponsta sněhu, ve dneši ze vzdálených míst nemohly
do školy.

23. 12. 1928
Dnešní den
je výjimečný

Elektroisace v
1928.

Rok 1928 nastal slibnějším způsobem. Obnovena byla totiz akce, aby
zařazeno bylo v obci elektrické osvětlení. Akce ujal se předesky přípravný
zábor s novým starostou, p. Josefem Jiřáskem jako předsedou. Po předběžných
poradách volaná I. valná hromada do T. s. s. budovy dne 12. II. 1928,
která si zvolila předsedu a zapisovatele. Předsedou zvolen Václav Halíř, obchodník
a zapisovatelem Josef Kovář, říd. učitel. Bylo přítomno 75 občanů.
Schráeny žárovky a sloupen podíl členský se výše 100 Kč na 1 lampa.
Zvoleno též 6 členů záboru. Jednomyslně aklamaci zvolen na nárok příprav-
ného záboru: (za předsedu) Antonín Černák, rolník c. 2. Václav Halíř, obchod-
c. 92 Josef Jiřásko, roln. c. 1. Josef Jiřásko, roln. c. 57. Josef Kovář, říd. učitel -
Josef Kostál, obchod. c. 123. Zábor zvolil za předsedu Václava Halíře, za
místopředsedu Josefa Jiřásku c. 1. - za pokladníka Antonína Černáka - za jednatelku
Josefa Kováře, konzultorem Josefa Jiřásku c. 57.

Při druhé valné hromadě dne 4. III. 1928 připojeny byly na síť domky občanů
kolem mlýna. Jsou to Ignác Vinar, Amerika Černáková, Františka Žukárová a
Josef Vondráček ze Zdáru. Puto námorádný podnik vyzádal si nákladu 27 500 Kč.
Uhraný náklad činí 198 500 Kč. Po připojení občanů kolem mlýna bylo sice
mnoho reptání, při II. val. hromadě osak neprotestoval nikdo. To budiž také
společením konzultoráv. Dosud ještě zapsaných 92 členů s 1021 podíly.
Obec vrážela 515 podílu. Motorů bylo zapsáno 22. Práce na elektroisaci obce
začalo bylo v měsíci červnu 1928. Elektrotechnické skladiste umístěno
do radních door místních budov školy. Práce se vlekla dosp. do května. Poprvé
rozsvíceno 19. X. 1928 v pátek na velké radosti občanů. Poučadlo nebyla ještě
připravena počítadla, svítilo se ve všech lampách, kolik jich kdo měl.
Tento elektrickým podnikem vykonáno velký kus hosp. práce pro obec.

O vypravování občané k Leo. Olesnice.

Pověst o hrade Žebráku

Pověsti a příběhy

Nad obcí Žebrákovou Olesnicí vypíná se vrch doslova vysoký, na kterém stával hrad Žebrák. Byl hlubokým valom obklopený. Ještě do nedávna byla vidět pod vrchem klenutá branka, jak z ní přebývací voda z hradu vylekala. Hradu na hradě potměs ukazují. Bývala hluboka, ale jest již zaplněna. Před časem našli při kopání na hradě drátenovou kosili, veliký klíč, klobouk na němž byl ještě popel, dva kachle z kamene s ozdobou a kus opálené podlahy na čtyři proty silné. Chceli ještě kopat, ale majitel panství to zakázal, aby se neškodilo chrámkům.

Za knížete Hostivila byla země Česká rozdělena na čtyři díly. Když měl svého správce, jakýmž byl i kníže Lovíš, jeho panství sahalo od Boleslavic až po hory. Ponevadž vedl často boje, říkali mu kníže Nepokojojný. Měl hodnou manu, která pochárela z proudu Krokozy dcery a jedinou siceňou dceru. Aby je měl před nebezpečím a násilím ochráněny, dal jinu na Lovínský vyslavělský hrad, na který je dopravil. Když měl jen trochu času tak k nim dojížděl a tu byly na hradě radosné dny. Jednou jel s družinou hlubokým horizontem k svým milým na hrad, ale spatřil smutné divadlo. Hrad byl do základu od blesku vypálen, manu, dcera a skřehučí rabiři. Velikou lítostí puklo mu srdece.

O Dětském vrchu.

Měla Novou Pakou a Kydlochovským kopcem bývala kdysi vesnička rovaná Rokytná, která ve 30 letech válce zanikla. Tam chodíval pro hadry starý hadrác, který uměl na pišťáku věhau pěkné hrátky. Když král, všechny děti šly za ním. Jednou se o Rokytné rozmučily myši tekoucím způsobem, že si s nimi nerovděli rady. Všechno rozhousaly a ručily. Když to spatřil hadrác, řekl: „Dáte-li mi 100 dukátů, od myší rámu pomohu.“ Pradoši mu je slíbili. Hadrác vrazil pišťáku a hrál. Myši odváděly se stíhaly a za hadrárem běhly. Jen je raredl do blízkého rybníčku, kde se všechny utopily. Po čase si příšel hadrác pro odměnu, ale vesničáne mu ji odvrátil. Trochu měval se hadrác, vrazil o poledne pišťáku, hrál a hrál pěkně písni, děti ze osi se setkaly a jako myšky šly za milým hadrárem. Tisícky k vichu Leoline, který se zdržoval nad Veselkou. Tam promumlal hadrác žejomná slova a vich se otevřel. Všechny děti i s ním dorazily všechny a vich se opět zavřel. Namířil se malíčky sháněly po dětech. A když šly po stopě k Leolinu, tu jakoby jen zaslechl pláč ze vnitřku vichu. Podle vesničáne libovali ne splněném slibu. Od téhle doby říkají tomu místu Dětský vrch aneb Kinderberg, jak jest ve staré mapě zaznamenáno.

O bílé panu. (Výpravovala Anna Vágenknechtová c. 18.)

Před dařímky lety, ještě za panem r. m. říčitele Sochora zavřela ve staré škole panu učitelskou. Potom byla vyslána nová škola, přenesli její mrštovy do ní. Po polítku přišel hovat se do nové školy nový pan učitel, který měl mladou dceru. Ta vyslala si jednou v neděli do plesu, kde veselé tancovala. Když bylo po půl noci, šla domů. Byla veliká tmav. Když přišla ke škole, spatřila dveře otevřené. Byla ráda, že nemusí bourič. Ušla po chodbě,

která vede do kůhy. Na chodbě u okna náhle spatřila slakí velkou šílhou, kterou paní Díčka myslila, že je to matka a proto údivem zvolala: „Maminka, maminka!“ Paní se k ní o tom rychle povídala, skočila jí na ráda a hřečomile se ji držela. Díčka utíkala na dorech a hřečela. Tám klesla v berče domu. Žížek probudila matku, která ji šla hledat. Učinila ji a odvedla do pokoje. Od té doby díčka se velice bála. Za nejaky čas se vrátila a odjela z Levínské České.

Jednou sloužila ve škole dívčí. Spala v malé komýrce u dveří. Byla muara noc, když se v pol noci probudila. U dveří viděla slakí filou postavou, která se k ní blíže kradla. Dívčka vykřikla, běžela do svínu a volala: „Paní máma, u mne hráš!“ Paní učitelová se probudila a odvedla dívčku do pokoje k spaní. Ale ani tam dívčka usnouti nemohla. Druhý den ze školy utekla a jíz se navrátila. Bílá paní se ještě několikrát ubárala, ale po čase zmizela navždy.

Bozednice. (Výpravnal: František Klikar c. 105)

Poblíž splavu nedalekého mlýna (na Smíšech u Studence) ještě neveliká lucína. Nad ní vedla cesta od mlýna do Lev. České. Lokomotivní vagonici dávali do mlýna mletí. Jeden sedlák ze Studence jel přes České do mlýna s obilím. Zavál se v hodinci u Písáru, kde pil tak dlouho, že se opil. Pak sedl si na vůz a pobídl koně. Kůň dohrál znal jíz cestu ke mlýnu. Sedlák na vůze usnul. Když byl poblíž lucinky, jel proti němu jiný povoz. Nevšemý kůň odbocil s cestou krovou do bahna. Sedlák spal a kůň s vozem zapadali hloub a hlouběji. Tu když sedlák se probudil a volal o pomoc. Druhý povozník, kterého před chvíli minul, slyšel křik a ohledl se. Ale na vysvobození nebylo pomýšleno. Vbahne nebylo sedlaku skoncem a vozem jíz k spaní. Od té doby tomu místu říkají: Bozednice.

Hastman u Noskova háje. (Výpravuje Jan Goll, c. 145.)

Před lesy jezdili levínskí občané do Studence do mlýna. Podle Noskova háje po lukách tekla voda ve strouze. Přes ni se jezdilo. Také jeden občan se vyzpovídal s trakárem ke mlýnu. Smívalo se, když se vrácel. Hrdina veliký nebyl. Pořád jen myslil na hastmana, který příšle zhrásil. Blížil se ke strouze. Nikde se nic nehnalo, jen voda šplouchala. Kolečko vjelo do strouhy. Najednou jako když na trakar něco skočí a dál se to nepřejde. Muž vzpomněl na hastmana. Trach dodal mu síly. Trhl s těžkým trakarem a pln úkoru ujízděl domů. Trakar zatahl do kůlny a sél do svěnice. Nic nerěkl a sél spal. Myslil na hastmana. Jaké osík bylo ráno jeho pojízdem, když uviděl trakar o kůlně na místě, ale bez kolečka. Sedl se mu o hlavě rozbřesko. Jak přejízděl strouhu, uvázl v ní a kolečko, ze za moc nedřílo, se roztrypalo. Díl se s trakarem prazdu bez kolečka o domě, ze vše hastmana.

Grasidlo. (Výpravuje Josef Vágenknecht c. 112.)

Bylo to v zimě. Muž jeden, který měnil plátno, jel z Vlčího domu. Schytalo se

ke večeru. Když byl u Kulatého hájku viděl, jak po bukách někdo jde. Ustaviceň se to bořilo do návěji a padalo. Muž do hřebenky vrkňkl na postavu: „Pojď si sednout!“ Postava to dočekl, postava se přiblížila a vypadala jako kupa sena. Dovozník se lehl, přáskl do kou a si uhařel s věhem o závod. Domu ani neodpáhl, mýbr upocený vraxil do svěžnice a poručil děvčce, aby koneč odpráhla a raoedla do stáje. Jak děvčka odpráhala, běželo něco po voji, skočilo to na zem a zmizelo. Nikdo ně zdeho netušil. Všechni pak odčeli spát. Když se však přiblížila 12. hodina, setělo něco s půdy s velikým šramolem dolu, kamýk do svěžnice a již začaly padat hrnčíky, salíře a všecko nádoby. Ba na půde za komínem stále a robole hodiny tiskaly a bily. Všechni poděsem netrpělivě čekali, až se rozsvítí. Myslili, že nádoby bude razbít. Bylo však celé a na svém místě. Po se opakovalo několikrát a vždy o 12. hodině večeru. Co to bylo a jak se toho zbaobili nemírnámo.

Strášidlo u Skalce (Výpravuje M. Vinarová č. 106)

Jednou šel jeden pocestný z N. Rakyc do Čdaru. Ve městě měl důležité vyjednávání, protože tam zdržel a za sora vracel se domů. Celé nejbližší cestou, směrem ke Skalce. Když se však přiblížil k lesu, vzbělo z houšti bílé tele a postavilo se mu do cesty. Pocessný ho chtěl odkratit, ale tele se na něho vrhlo a malem by ho bylo porazilo. Pocessnýho pojaly strach a strach apět do Lev. Olesnice, kde se o nejbližším domě ukryl. Tam o strášidle vyprávěl. Ráno, když se vydal na cestu ke Čdaru ještě s několika muži, nebylo po tele ani památky. Vše se tam neukázalo. Na zářehnámu strášidla a na památku dali lidé ravněsti a lesa na osamělý strom obrázek Bolorodický, který tam dosud visí.

Hachman u splavu. (Výpravuje Josef Vágner knecht č. 112.)

Jednou odpoledne jel olesnický občán do mlýna s obilím. Vracel se domů již k večeru. Když byl naproti lesu u splavu, viděl lesom jich hocha. Myslil, že je to jeho syn. A protože měl prázdný trakar, zavolal: „Václave, pojď si sednout!“ Hach zavrzal a na trakar se přivalil soudek. Občán leknutím nechal trakar na místě a usíkal do vše. Ráno soboru blížil se k onomu místu. Tu viděl, jak soudek s trakarem se skulil dolu a když se až do polohy klucnělo a udělala se velká kola. Nad vodou ukazaly se dřevěné ruce a kalky. Hach veliký pojal opět toho člověka. Vzal trakar a spěšně ujížděl k domovu. Po cestě lidem příhodu vyprávěl. Od té doby říkali, že u splavu stráší.

O malém mužíkovi. (Výpravoval H. Sucharda č. 86.)

Jeden člověk jil ze Studence s malým vozíkem do Lev. Olesnice. Poblíž Noskova háje vzhoměl si, že by se mohl podivat po houbach. Celý vozík nechal dál blízko strouhy. Za chvíli se ráhal. Když ráhal vozíkem zdalo se mu, že je těšu. O Lev. Olesnici vykládal včetně vozíku na zem. V tom objevil také velké vejce. Nemálo se podivil a vejcem o zem uhozdil. Jak se vejce rozbito, před ním stál malý mužík. Zdrovile se poklonil a řekl: „Děkuji ti, že mi mne své.“ Vokamžiku se zhroutil. Nikdo ho již více nepatrabil.

Vodníčkovo idoli (Výpravuje František Verner c. 50.)

Před mnoha lety stál za Lev. Česníci veliký rybník a u něho planá křeme. Nyní v těch místech jsou rozsáhlá luka a hráz. Jednoho leteckého dne sél občan Verner se svou dcerou do Studence na návštěvu. Když se blížili k křemí a zporozovali, zde na silně jeji větvi sedí nejaky hoch. Myslili že je to mylná řávový synek, který po ně často lezl. Tedy si chlapce mnoho neosimli. Když pošli několik kroků, shýčeli náhle podivné zasmání. Ohledli se a viděli, kdepak hoch se machá ve vodě. Pojednou zatleskal rukama a zmizel. Občana Vernerova pojali strach i spečal rychle s dcerou do Studence. Průběh tento pak přátelům ve Studenci vypravoval. Malý vodníček se na tomto místě ještě několikrát ukázal. Proto ono místo smířecí občané nazvali „Vodníčkovo idoli“.

Požár v obci
21. III. 1928.

Dne 21. března 1928 vypukl v obci veliký požár. Za prudkého větru, který val od Chocholky směrem k Zakopanici, zapadly jiskry od dopoledneho vlaku na střechu stodoly p. Kohle a žg. Šulce, která jinu byla společná a způsobily v několika téměř minutách ohnivou zhroubu. Než bylo poledne, lehlo popelem 16 obytných čísel a dvě oddělené stodoly. Celé 17 bylo neobydlené.

Byla to následující čísla domů a jich majitelů: č.p. 43. Anežky Kostkové, 118. Antonie Vitvarová, 62. Anna Kyselové, 65. Fr. Jiratky, 61. Marie Kráčkové, 68. Anna Formové, 42. Rudolfa Haka, 60. Fr. Pejšara, 164. Josefa Zahradníka, 40. Žg. Zahradníka, 38. Josefa Máslá, 45. Žg. Šulce, 44. Karla Kohle, 67. Antonie Gebauera, 64. Jana Jiráka, 163. Josefa Preibala a 69. číslo Jana Gebauera - neobydlené.

Byla škola a děti byly ve škole. O tom varněla rovnale hasičská trubka, kterou uslyšel i učitel, který měl právě vohou hodinu a meškal na dvořku. Ihned začal různou učitelskou řečí učitelům ve třídě a dětem. Nastalo zdešení. Ráno odeslo 12 dětí berstarostně do školy a když se vrátily, byly bez přístřesů. Z rodin bylo postiženo požárem. Skoro celý den pracovalo na místě několik 19 stonů hasičských. Mnoho oběťavých občanů bylo při zachraňujících pracích poraněno. Shorěl také dobytek: 2 krávy a 3 kozy.

Po katastrofě konaly se ihned slísky se prospěch pohorelců. Místní Darost čl. C. Kruse (záčtoč) konal slísku na silnici, kde vybrano popose 2.108 Kč, podruhé 1258.80 Kč. Prvá slíška rozdělena spr. školy, druhá zaslána p. starostovi obce k rozdělení mezi pohorelé. Třetí slíška prošla do obce množství svědavců, kteří neskrblí dárkem. Mimo to na spr. školy došlo celkem 685 Kč, šatstvo a prádlo. Ceci by a peníze rozděleny rodičům dětí do 14 let.

České slísky docházejí na obec. úřad v Lev. Česníci a na spr. politickou v H. Pace. Mimo to přicházejí s věhlasnou sbírkou, šatstvem, prádlem, obuví a pod.

Peníze i jiné dary rozdělovala pak „rozdělovací komise“, složená z následujících občanů: Ředitel Josef Jirásko č. 1 - starosta, Josef Jirásko č. 57, Václav Hala, Hymlar Josef, Aut. Černák, Josef Mášlo.

Tonevadz' škoda způsobena byla řel. provozem - jiskrami - což je jistě svědecky, věnovalo ředitelství drah v Hradci Králové dle komisionelné odhadu této škody ve prospěch pohřebních největší peněžitou částku : 750.000 Kč. Skříňka na u okres. polit. spravy v U. Pase vynesla 122.000 Kč. Z toho odkrášlo 100.000 nájemnické, jelikož nedostali nic k peněz ředitelství drah v Hradci Králové a 22.000 Kč oslatu. 30.000 Kč. zaslal ^PJud. sociál. péče v Praze Skalcům na stav.

5.000 Kč. věnovala Ženešovská rada v Praze roč. na osiva. 10.000 Kč. rozdané
bylo již předem z různ. sbírek. Ostatně sbírka polit. sk. soc. 4.100 Kč. dala
polit. sk. agrární svým členům (4 čl.) Polit. sk. lidová odevzdala sbírky
na far. úřad. 15 října poslal Csl. C. Kříž. K posledu ministerstvu
vnitra v Praze věnovalo ještě 70.000 Kč. Sokolská župa Krkonošská
schala mezi členstvem sbírek přes 10.000 Kč. Okrouhlé sebrání přes 1,100.000 Kč.
jak kronikář sdělil p. starostovi obce. S ostatní pomocí zjevou a dajnou možností
sbírky penězitě odhadované na 1 $\frac{1}{4}$ mil Kč., což jest čísloka slušná.

Není příčel podzim, posloučení postavili si slušné příbytky při starosti a pili a skoro bez dluhu. Bylo mnoho lidské obětavosti a lásky vidět v obci, bylo tu i mnoho sobectví, závislosti, udavačství a podlosti. Podle toho, jak silně a uslechetelně byly lidské povahy. Nešlo o to, ale nešlo bylo mravně i věcně skoro plně likvidováno díky šlechtěnímu porozumění spoluobčanů z nejšírsího hranic okolí. Ba vyslovováno bylo žertem praví, proč ještě více chalup neshorelo, když scházel se tak slušně vyrokných sbírek pro pochorelé.

Na podnět Místní osvět. komise a řeč j. Sokol pořádáno obec. zastupitelstvo, aby převzalo prodektoraát nad cel. jib. rokem a zároveň hradilo výlohy. Stalo se. Na první starosty program slavnosti 10. l. jubilea republiky opracoval předseda m. osvět. k. Josef Kooár, i. učitel. Obec. zastupitelstvem pořány spolky: Sokol - hasiči a Orel. Tuto byl velmi zdárný 28. října ve 2 hod. odpoledne vyzněl přivod s hudebnou od statku p. Ant. Sůlce. Skolní mládež v čele nesla věnec k pomníku padlých ve svět. válce a prapor. Dále šla dopř. mládež, obec. zastup., hudeba, Sokol v krajích, sbor dobrovol. hasičů a Orel v krajích. Nakonec občané a občanky. Všech přes 500.

U pomníku padlých rakajíl slavnost p. starosta obce Josef Jirásko c. i
hezkým prolorem. Táci přednesli několik příkřitoslavských básni a písni. Při
z nich „Našim padlým“, „Naš dárek padlým“ „Naň hípe svobody“ složil r. uč. J. Kovář.
Potom slavnostní řečník J. Kovář promluvil o významu dne. Rekl, že naše

svoboda a samostatnost vyrostla ne z posupné a nemužné doby jemných misí, nýbrž z hrdického zápasu Husitského - a postava Husa, Žižky, Podebrada, Komenského aj. Tegje, naše boží bojovník s statčkem Masarykem v čele neoplamenil světec Temma, ale mužové Žižka a Prokop Veliký, naději dával jiný prorok Komenský. Od těch prameňů síla mraoní našich dějin.

Po projevu u pomníku následoval pochod k lípě Svobody, která byla vysazena 13. 4. 1919 u školy răactovou a učiteli. Íkde proslouil krátkou řeč r. uč. J. Kovář a zduraznil, že pomník padlých ještě památníkem smrti, utrpení a oběti národa, lípa bude památníkem a symbolem naděje, radosť a práce pro národ. Slavnost skončena zapěním státních hymen.

Slavnost byla velmi rđádoucí manifestací pro našu republiku. Počasí nám přálo. Celý den bylo teplé a slunečno.

Vzdělávací činnost jaksi oficiellře provádí v obci volený sbor, který slove, místní osvětová komise: členové její: Alois Lazar, Ant. Pejskar c. 64, Josef Jirásko c. 57, Václav Halíř a Joz. Kovář, r. uč. magistr za předsedu Josefa Kováře, který ještě zároveň knihovníkem. Osvětová činnost neruší se vyučením jen u této komise. Hlavně Sokol a Hasic využijí osvětovou činnost svého organizace i národníků. To se nese duchem pokrokovým. Osvětová komise se Sokolem pořádala tyž přednášky: „Léna - matka“ (Em. Rotta), „Životní dělo Masarykovo“ (A. Broul, uč.) „J. A. Komenský (J. Kovář) Mistr Jan Hus“ (J. Kovář). Sokol sehrál: „Ondřej, pán Lysé hor“ a „Když sluřebnictvo slávkuje“ a přednášku „Ukoly Sokola“ (J. Kovář). Školní hala loutkové divadlo „Kuba všecko sníd.“ Hasic král „Hlavnice bez poskrovny“. Orel pořádal dvě přednášky „Ivaná Perucička od Ježíška“ a česlopisnou „O Surdech“.

Dne 2. XII. 1928 konaly se v obou súdách s. budovy volby do okresu a zeme. Průběh byl úplně klidný jako obyčejně. Volilo 436 voličů 24 letých. Výsledek byl následující:

<u>Do okresu:</u>	<u>Do zeme:</u>	dostali
Republikáni ... 94	104	hlasů
Soc. demokraté ... 23	21	"
Národní socialisté ... 58	64	"
Lidovci ... 178	156	"
Živnostníci ... 25	29	"
Národní demokraté ... 10	10	"
Komunisté ... 11	10	"

Vzdělávací
činnost v jub.
roce.

Okresní a
zemské volby
2. XII. 1928

Zima byla pěkná a suchá v lednu. Na začátku plno sněhu. Později obleva. Jaro přicházel zvolna a bylo studené. Ještě červen byl celkem studený. 9. VII. uholil mráz, až omrzly brambory, kohout na stromech a zelenina. V červenci byla ohromná větra. 50°C na slunci. Kádý ukládal do chladu. Bramby zmrzly. Byl nedostatek vody na Horkách a ve Studenici, a částečně i u nás. Toto leto bylo suché a proto nevyrostlo mnoho pice. Obilí bylo pěkné a zralo dřív. To zvláštního, že leny namnoze zcela požrala housenka můry gammy, takřek hospodáři museli je zaorat. Tedy případ podobný jako katastrofa s myšíkou v lesích. Podzim byl krásný. Zvláště lesní teplo bylo kolem svátku Dusíček. Pronášel napadal 1. VIII. a zůstal jíž výtrvale přes vánoce. Letos byly kráme, mazive, suché i slunečné svátky vánoční. Mrazne hodně i po Novém roce.

Povětrnost a jaro
da sr. 1928.

13/4/29 R. Žitl,
D.S.C.

Pronášel
6. 6. 1929.

Dne 1. června 1929 stalo se velké nesvětlo v rodině p. Bachláka (o hostinci).

Syn Miloslav Bachlák jel prudce na svém motoru po Roškopově a zrazil se s autem, čímž utrpěl úraz - klesání nohy. Rána byla tak velká, že v Horkách v nemocnici do dnu zemřel ohranou krví. Pohřeb mladého, 21 letého muže konal se v domu smutku na hřbitově místní. Byl to pronášel čsl. pohřeb, který vedl p. Fr. Láw, farář čsl. z N. Paky. Průvod šel pod desítky, poněvadž lilo. Byl velký. V průvodu šlo 50 družic a 46 mládenců. Pohřbu reč a ceremonie pohřbu byly přijaty s uspokojením.

Náš jednota Sokol vzpomínala 4. 8. 29 dvou jubilej a spojila toto se sjízdem Jerz rodáků. rodáků z Ls. Očenice. Program byl rozdělen na dva dny. V sokolu tělocvičná a rábačka akademie večer u Matlinců, a natáčeli ijet na hrad Tečín, kdež byl proslov J. Kováře, r. uč. o historii hradu i vsi Ls. Očenice. Po akademii vzpomnělo bylo 20 let Sokola a 1. staršího Jg. Krause, r. uč. v. v., jehož i vykonané práce a překouvaných útrap, kdy jednota Sokol byla vyznamenána a 1. jejího starosta zbraven na 16. měs. místa r. učitele. J. Kovář prohlásil, že Jg. Kraus i jednota boj mraone vyhráli na celé Čáře. Budíž jinu zato cest! Potom rádce rávničky prostá dorostenky, dorost a muži. Zápisovali také 4 ráčky dojihlasé písme. Zába va probíhala se s hodgami rodáky do ranních hodin. Druhý den byl průvod od Matlinců po 2 hod. k hradu. V průvodu šlo na 70 kraj. sokolů, sokolů a dorostu. Prisly také sestry z Horek. Učastnilo se také 10 čl. obec. zastupitelstva s p. starostem Jos. Jiráskem čp. 1 a asi na 500 občanů. U pomníku padlých průvod postavil a ze pozoru zahrály národní hymny. Pod hradem čekalo na průvod plus akademie (hoko štěstí, střelmice) a výběr buffet jakouž i dvě pionice a koncert.